

ה"ת 15516/02/22 - מדינת ישראל נגד רועי חיון, לי חיון, אלעד לוי, כפיר ישראל כהן, מאור להב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 15516-02-22 ימ"ר תל אביב נ' חיון ואח'

לפני כבוד השופט שמאי בקר
המבקשת:
נגד

מדינת ישראל

המשיבים:
1. רועי חיון
2. לי חיון
3. אלעד לוי
4. כפיר ישראל כהן
5. מאור להב
המבקשת ע"י ב"כ עו"ד עמית לוי, פרקליטות המדינה
המשיב 1 ע"י ב"כ עוה"ד רונן רוזנבלום ודניאל קליין
ב"כ המשיבה 2 עוה"ד עמית חדד ונעה מילשטיין

ה ח ל ט ה

החלטה זו עניינה בבקשת המדינה (להלן: המבקשת) להארכת משך החזקת תפוסים (להלן: התפוסים) על פי סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) התשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה), יחד עם סעיפים 21 ו-26 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון) (להלן: הבקשה).

העובדות

1. ביום 7.2.2022 הגישה המדינה את הבקשה האמורה, ובמסגרתה עתרה לצו שיאריך החזקת תפוסים שנתפסו על ידה זה מכבר (פירוטם בהמשך) למשך 180 ימים נוספים, מעבר לתאריך התפיסה הראשוני (10.8.2021).

2. המשיבים לבקשה הם רועי חיון (להלן: המשיב 1), לי חיון (להלן: המשיבה 2), אלעד לוי (להלן: המשיב 3), כפיר כהן (להלן: המשיב 4) ומאור להב (להלן: המשיב 5) [1]; על פי הבקשה, המשיבים 1 ו-3 הם החשודים המרכזיים בפרשה הכרוכה בעבירות של מרמה והלבנת הון.

אליבא דהמבקשת, "החשדות כלפי המשיבים [2] הינן בעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, רישום כוזב במסמכי תאגיד, הלבנת הון ועבירות מס. היקף שווי העבירות הוא בסכומים של עשרות מיליוני יורו".

3. להלן התפוסים מושא בקשת ההארכה, כפי שפורטו בה:

המשיבים 1 ו-2

חשבונות בנק

- חשבון בנק לאומי סניף למד על שם המשיב 1, בחשבון סך של \$1,750,000 וכן כ- 2,500,000 ₪.
- חשבון בנק דיסקונט הרצליה פיתוח על שם המשיבה 2, בחשבון סך של 100,000 ₪. נכתב בבקשה כי "החשבון שוחרר, היתרה הועברה לקופת החילוט".

נכסי נדל"ן

- בית מגורים בהרצליה הידוע כגוש 6669 חלקה 723 בבעלות המשיבים 1 ו-2.
- בית מגורים בתל אביב (בבניה) הידוע כגוש 6108 חלקה 732 בבעלות המשיבה 2.
- בית מגורים בתל אביב בפרויקט סי אנד סן הידוע כגוש 6621 חלקה 11. בבעלות חברת סטרניה לימיטד.

רכבים

- אופנוע סוזוקי ל.ז. 32650501 בבעלות המשיב 1.
- רכב ריינג' רובר ל.ז. 91670301 בבעלות המשיב 1.
- רכב אאודי ל.ז. 4927160 בבעלות המשיב 1.
- רכב פולאריס ל.ז. 08356534 בבעלות המשיבה 2.
- בנטלי ל.ז. 22229401 בבעלות המשיבה 2.

מחשבים

- מחשב אפל מס' פריט 83086525.
- מחשב אסוס מס' פריט 83086504.
- אייפד מס' פריט 83086523.

טלפונים ניידים

- 6 טלפונים ניידים מסוג אייפון (סומנו: 83087097, 83086538, 83086540, 83086541, 83086542, 83086522).

מכשיר ניווט הקלטה מס' פריט 83086510.

תפוסים נוספים

כסף מזומן בסך 18,400 ₪.

תכשיטים.

שעונים.

ניירת.

המשיב 3

זכויות בביתו של המשיב 3 המצוי בגוש 6929 חלקה 27, אלרואי 31, נווה צדק תל אביב.

זכויות באופנוע הונדה ל.ז. 34939802 הרשום על שם המשיב 3 (נתפס רישומית).

הוקפא חשבון שקלי בבנק דיסקונט סניף 85 על סך 238,434 ₪ וכן חשבון דולרי בסניף זה על סך \$1,595,737 (מספרי החשבון מופיעים בבקשה).

כסף מזומן: 100,850 ₪ וכן \$56,480.

הוקפאו ביטוח מנהלים על סך 1,442,098 ₪ וקרן השתלמות על סך 213,594 ₪ (מספריהם מפורטים בבקשה).

2 מחשבים של חברת אפל (סומנו 83086628, 83086681).

2 מכשירי אייפד ומקלדת אחת (סומנו 83086632, 83086686).

2 דיסק און קי (סומנו 83086635, 83086680).

שעון מחברת PHILIPPE (הוגשה הערכת שווי לצורך קביעת ערבויות לשחרור). שעון נוסף ("שעון בצבע כחול") - הוגשה הערכת שווי לצורך קביעת ערבויות לשחרור.

מעטפה עם מסמכים שונים, צרור מפתחות, מחברת.

מחשב נייד מס פריט 83086687 - בבקשה נכתב כי "המחשב הוחזר".

המשיב 4

הוקפא ביטוח מנהלים על סך 180,668 ₪ (פרטי מספר הפוליסה מפורטים בבקשה).

4. עוד טרם הגשת הבקשה, ביום 12.8.2021 הגישו המשיבים 1-2 בקשה לבית המשפט, להורות על שחרור התפוסים המפורטים לעיל (ובקשת איסור פרסום על שמם). המשיבה התנגדה לבקשה, וטענה כי המשיב חשוד בעבירות בהיקף של "עשרות מיליוני יורו", ואילו תפיסת הרכוש הסתכמה ב"עשרות מיליוני שקלים", בלבד.

5. ביום 29.9.2021 דחה בית המשפט (כבוד השופט בני דורון) את בקשת המשיבים; בית המשפט קבע כי תפיסת התפוסים בוצעה כדין, על בסיס ראיתי ומשפטי ראוי; בין היתר נקבע, כי **"תפיסת הרכוש נעשתה הן על בסיס חיקור הדין הגרמני [3] והן על בסיס עבירות מקור שנעברו בישראל"**; אשר לעבירות שנעברו בישראל קיבל בית המשפט את עמדת המבקשת, לפיה "המבקש 1 (המשיב) ביצע בישראל עבירה של קבלת דבר במרמה מדובר בעבירות מקור..."; ובהמשך: **"אני מוצא שבמעשי המבקש 1 יש משום עבירה של איסור הלבנת הון לפי סעיף 3(א) ו-(ב) לחוק איסור הלבנת הון"**. אשר לעבירות הקשורות לחיקור הדין הגרמני, קבע בית המשפט כי אמנם אין בפניו ראיות, פרט לבקשה לחיקור דין, אך "בשלב ראשוני זה מעמדה הוא לכל הפחות כמשקלו של מידע מודיעיני מוצק שיכול לבסס את החשד הסביר". סיכם בית המשפט: **"אני מוצא שיש ראיות לביסוס חשד סביר הן במסלול העבירות שבוצעו בישראל (חשד ברמה משמעותית) והן חשד סביר לביצוע העבירות בחו"ל (בעוצמה נמוכה יותר אך מספקת לשלב ההתחלתי בחקירה בו אנו נמצאים)**. עוד נקבע כי היקף התפיסה הוא מידתי "לצורך הדיון שבפני, בשלב בו נמצא ההליך".

6. ערר שהוגש נגד החלטת בית המשפט שלא להחזיר התפוסים - נדחה; במסגרת החלטת בית המשפט המחוזי בערר, מיום 24.10.2021, נקבע כי קיימות ראיות לכאורה בעבירות שנעברו בישראל, והודגש כי דחיית הערר נטועה אך ורק על בסיס החשד בעבירות אלה, ה"מקומיות".

בית המשפט המחוזי קבע עוד, כי המסמך שעסק בחקירה המתנהלת בחו"ל (בגרמניה) "אינו מהווה בסיס לחקירה בישראל. **החקירה בישראל היא עצמאית לחלוטין במובן זה שהיא כוללת חומרי חקירה המצמיחים עבירת מקור לעניין הלבנת הון**. חומרי חקירה אלו כוללים הודעות שנגבו ממספר רב מאוד של אנשים וכן מסמכים הקשורים בביצוע עבירות בישראל ועל פי חוק הישראלי שקשורים הן בעבירות מיסים והן בעבירות מרמה ועבירות כלכליות הקשורות בעבירות הלבנת הון. בית המשפט יאמר כי המסמך הנמצא בתיק החקירה הקשור לחקירה בגרמניה אינו מהווה בסיס לתפיסת הרכוש, אינו מהווה את חומר הראיות כנגד העוררים בתיק שחוקרת משטרת ישראל. אלא, הוא מתקשר לחקירה רחבה יותר המתנהלת כנגד העורר הקשורה בצורה רחבה יותר בעסקיו של העורר בחו"ל. אין בין המסמך של הרשויות בגרמניה לבין ההחלטות שהתקבלו בבית המשפט בישראל דבר".

בית המשפט המחוזי קבע בנוסף, כי: **"... הראיות הנמצאות בתיק אינן ברמה של חשד סביר. קו זה נחצה כבר בחומרי החקירה שהיו בפני בית המשפט קמא. מדובר בראיות שמהוות ראיות ממש לביצוע עבירות על פי החוק הישראלי ובבוא העת העורר יצטרך להתמודד איתן. בשלב הנוכחי מדובר בראיות לכאורה, התיק נמצא בחקירה לגבי עבירות נוספות, כעת החקירה מתמקדת בעיבוי הראיות הקיימות אולם ודאי שלא מדובר בשלב של חשד סביר..."**.

ובהמשך:

"לאחר עיון בתיק החקירה אני מוצא לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה. ראיות המבוססות על חקירת אנשים שונים חלקם נחקר תחת אזהרה וחלקם בעדות פתוחה. נאספו ראיות העולות כדי ראיות של ממש לביסוס החשד, מרבית הטענות הנטענות בערר, מתייטר הדין בהן, נוכח העובדה כי המסה הראייתית חצתה את שלב החשד הסביר..."

ובהמשך:

"לעניין מידתיות התפיסה, אני סבור כדעת ההגנה כי בית המשפט קמא שגה שלא בחן את מידתיות התפיסה. נוכח החשד כי העבירות שביצע המשיב הן בסכום גבוה בהרבה מהסכום שנתפס ונוכח העובדה כי מעשיו של העורר בישראל מבוססים על ראיות לכאורה כנגדו היה בהחלטת בית המשפט קמא כדי לבסס את התפיסה..."

אשר למשיבה 2, רעייתו של חיון, המשיב 1, קבע בית המשפט המחוזי, כי "... הפעולות הכלכליות של העוררת אינן עצמאיות אלא תלויות לחלוטין בעורר וזאת על פי הודעתה. הניסיון בצורה מלאכותית להפריד את רכוש של העורר מהעוררת אינו יכול לעמוד ויש לדחות טענה זו".

7. בבקשת המשיבה להארכת החזקתה בתפוסים, שהוגשה ביום 7.2.2022 נכתב - לכאורה בסתירה מסוימת להכרעת בית המשפט המחוזי - כי: "המשיבים 1 ו- 3 הינם החשודים המרכזיים בפרשת מרמה והלבנת הון מסועפת המתנהלת בימ"ר ת"א. החקירה מתבצעת בשילוב מס' זרועות אכיפה ואף חוצה יבשות... החקירה מתנהלת במקביל גם כחקירה מקומית וגם במסגרת בקשה לחיקור דין שהגיעה לישראל מגרמניה. החשדות כלפי המשיבים הינן בעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, רישום כוזב במסמכי תאגיד, הלבנת הון ועבירות מס, היקף שווי העבירות הוא בסכומים של עשרות מיליוני יורו. ביום 10.8.21 החקירה הפכה גלויה, ובהתאם לצווי החיפוש ותפיסה שהוצאו כדין נתפס הרכוש נשוא בקשה זו... חלק מהרכוש שנתפס בתיק זה הינו לצרכי חילוט עתידי... וחלקו האחר הינו רכוש העשוי לשמש ראיה בהליך משפטי של עבירה..."

אשר למסד הראייתי בעת ההיא נכתב בבקשה: "מאז תחילת החקירה הגלויה נאספו ראיות רבות שיש בכוחן כדי לבסס, כבר בשלב הזה, חלק מהחשדות בתיק. ראיות נוספות נדרשות לצורך חיזוק החשדות ובחינה של חשדות נוספים העולים מהראיות שנאספו עד כה".

לסיכום, כתבה היחידה החוקרת: "המשיבים הינם חשודים מרכזיים בפרשה גדולה וחמורה הטומנת בתוכה קשת עבירות רחב והכל בשם תאוות בצע כלכלי... נדרשת למבקשת שהות נוספת על מנת למצות את פעולות החקירה הנדרשות בתיק..."

8. ביום 13.2.2022 הגישו המשיבים 1-2 את תגובתם לבקשת המדינה, במסגרתה יצאו חוץ נגד ההארכה המבוקשת.

אשר לחשדות לעבירות שבוצעו בחו"ל ("פרשת גרמניה") כתבו המשיבים: "המבקשות בבקשה דואגות לאזכר את חיקור הדין שהתקבל מגרמניה. יובהר - חיקור הדין מגרמניה אינו חלק מהדין נשוא הבקשה דנא. משיב 1 לא נחקר על פרשת גרמניה, וכל אזכור חיקור הדין מגרמניה נועד רק כדי להמשיך ולזרות חול בעיני בית המשפט הנכבד במטרה לשוות לחקירה נופך של חקירה בינ"ל, מורכבת ומסועפת. גם לשיטת המשיבה - פרשת גרמניה אינה עוד על הפרק".

ובהמשך:

"... במהלך הדיונים (הקודמים בפרשה, ש.ב) התברר שאין בנמצא כל תשתית ראייתית למעורבות המשיב 1 בביצוע עבירה בגרמניה ושלמבקשות אין חומרים ראייתיים גולמיים לתמיכה בטענתם זו, שעמדה בבסיס הנימוקים להוצאת צווי התפיסה". בהמשך תגובתם הפנו המשיבים אל החלטות הקודמות של בית המשפט (המפורטות לעיל) אשר מהן עלה כי חקירת העבירות בגרמניה לא היתה רלוונטית, כבר אז, להחלטותיהם.

המשיבים הוסיפו כי לא קיימת תשתית ראייתית הקושרת אותם לביצוע עבירות בישראל. המשיבים טענו, במסגרת תגובתם, טענות עובדתיות שונות, ובין היתר עמדו על כך שהמשיב 1 הסיר את כל מחדליו כלפי רשות המיסים ובכלל, בשנים 2016-2017; נכתב, כי בשנת 2016, במסגרת הסדר טיעון בהליך פלילי נגד המשיב הושתו עליו רכיבי ענישה (מוסכמים) בכפוף להסרת המחדל בהליך האזרחי בגין עבירת מס הכנסה בה הורשע. המשיבים טענו כי המשיב 1 אכן הסיר את כל מחדליו, ונוסף על כך, ביום 19.10.2017 נחתם הסכם שומה בין חברת ביט-טק טכנולוגיות מתקדמות בע"מ לבין פקיד שומה, שהסדיר את מיסוי הפעולות של החברה בחו"ל; עוד נטען כי המשיב שילם מס על דיבידנד שחולק לו מהחברה (בגובה של 27.72 מיליון דולר) ו- "נתון זה מלמד כי מקורות הכספים של המשיבים חוקיים ולגיטימיים ונבחנו ע"י רשויות המס בישראל. אין כל היגיון בטענת המבקשות כי המשיב יבחר לבצע עבירה שעה שכל ענייני המס שלו הוסדרו מול רשויות המס ובאישורן".

אשר למידתיות התפיסה טענו המשיבים, כי "הארכת התפיסה ב-180 ימים נוספים אינה מידתית ופוגעת בצורה אנושה בזכויות המשיבים. במיוחד יודגש עניינה של המשיבה 2, שאינה חשודה בחקירה זו וזכויותיה הממוניות והרכושיות נתפסו גם כן".

9. המשיב 3 בתגובתו, שהוגשה באמצעות בא כוחו ביום 14.2.2022, התנגד אף הוא להמשך תפיסת רכוש; המשיב 3 טען כי לא קיים בסיס ראייתי מספיק אשר יצדיק את המשך התפיסה, וכי נפלו פגמים בהליך החיפוש והתפיסה אשר מצדיקים קבלת התנגדותו. עוד הוסיף המשיב 3, כי נוכח הזמן שחלף מרגע התפיסה, נקודת האיזון דהיום - מחייבת דחיית בקשת המדינה.

10. בקשתה של המשיבה נדונה במספר ישיבות בבית המשפט, בחודשים אפריל 2022 ועד יולי 2022, במסגרתן חזרו הצדדים על עיקרי טיעוניהם הכתובים, תוך שהם מנסים, באמת ובתמים, להגיע להסכמות ביניהם, ובין היתר משום כך (גם בעידוד בית המשפט, יש לומר) - אותן הדחיות. בישיבת יום 1.5.2022 ביקשו באי כוחם של המשיבים מבית המשפט, כי יעיין היטב בחומר הסודי, וישמע את נציג המשיבה, יהיה להם לעיניים ולאוזניים, על מנת לבחון את טיב החשדות נגד מרשיהם. כך עשיתי. עינתי בחומר הסודי, שמעתי במעמד צד אחד את נציגי המשיבה, וכך קבעתי לאחר אותו הדיון שנערך Ex-Parte:

"בית המשפט מבהיר לב"כ המשיבים כי ב"כ המבקשת הסביר, לשאלת בית המשפט, מדוע לא יוכל להרחיב ולהעמיק בפן העובדתי של החשדות נגד המשיב 1 ו-3, ומדוע בינתיים אותה מסגרת עובדתית, כפי שהוטח כבר במשיב 1, מתרכזת בביצוע פעילות פיננסית בבנקים, במדינת ישראל, שעל פי החשד סותרת את הדרישות שבס' 3 (ב) (1) לחוק איסור הלבנת הון". עוד קודם לכן, הצהיר ב"כ המבקשת כי "יש גם חשד לעבירות מס כעבירות מקור, אולם הן בשולי הדברים".

11. בדיון נוסף שהתקיים בהמשך, ביום 4.7.2022, הצהיר ב"כ המבקשת כי החקירה התקדמה, וכי - "אני מקווה שעד לאמצע אוגוסט יסתיימו השלמות החקירה והתיק יועבר לפרקליטות... ככל ותגבש תשתית ראיתית במהלך אוקטובר נובמבר נזמן את הצדדים להליך שימוע ובשאיפה ככל ולא יעלו טענות בשימוע או שכן יעלו טענות - התיק אמור להסתיים מבחינת השלב הזמני שלו או בהגשת כתב אישום או בסגירתו בהנחה ליברלית שבמהלך דצמבר ינואר וכל מה שאנו מבקשים זה כחצי שנה כך שהזמן המבוקש בפועל ולא ברמת הבקשה המשפטית הינו כ- 6 חודשים לכל היותר מהיום. לכן נבקש חילוט ריאלי בתום ההליך".

דיון והכרעה: המדינה תפסה רכוש מעל ומעבר לנדרש, או למצער, זה המצב היום עם התבהר התמונה, ועל כן מתחייבת תפיסה מידתית יותר

12. בקשת המבקשת מיום 7.2.2022 להמשיך תפיסת התפוסים של המשיבים נומקה, כאמור, בכך שמתבצעות חקירות נגדם, הן בישראל והן בחו"ל, בחשד לעבירות מרמה, הלבנת הון, ועוד.

13. עם זאת, לעת הזו ברור כי הבסיס המשפטי להחזקת התפוסים בידי המבקשת איננו קשור עוד לחשדות לביצוע עבירות כלשהן מעבר לים, אלא אך ורק לעבירות שבוצעו, לכאורה, בישראל; ראו לעניין זה את הבהרתי מיום 1.5.2022, וממילא את החלטת בית המשפט המחוזי המנויה לעיל, אשר קבע זאת, ברחל בתך הקטנה, ובכך ייתרה למעשה את הבהרתי, או למצער - נתנה תוקף לכך שניתנה "הרבה מעבר לצורך", כלשון המשפטים.

14. נתון עובדתי מוסכם נוסף הוא, שבניגוד לחשד הראשוני, שכלל גם עבירות מרמה ועבירות מקור נוספות שביצעו לכאורה המשיבים בישראל, החשד נגדם כיום מתייחס **בעיקר** לביצוע עבירה לפי סעיף 3 (ב) לחוק איסור הלבנת הון; המבקשת טענה, כאמור, כי קיים חשד גם לביצוע עבירות מיסים, אך אף המבקשת אינה טוענת כי לחשדות אלה משקל סגולי משמעותי בהיבט ההצדקה להמשך התפיסה המבוקש. לא למותר להזכיר,

בהיבט זה, כי בית המשפט המחוזי - בדחותו את ערר המשיבים - סמך ידו על גישת המדינה, לפיה בוצעו גם עבירות מקור בישראל על ידי המשיבים, ולאור המצב העובדתי דהיום - הנחה זו כורסמה, או לפחות קהתה במידה רבה.

15. סעיף 3 (ב) לחוק איסור הלבנת הון קובע כי - " (1) העושה פעולה ברכוש או המוסר מידע כוזב, במטרה שלא יהיה דיווח לפי סעיפים 7 או 8 או כדי שלא לדווח לפי סעיף 9, או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון, לפי הסעיפים האמורים, דינו - מאסר חמש שנים או קנס פי שמונה מהקנס האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין; לענין סעיף זה, 'מסירת מידע כוזב' - לרבות אי מסירת עדכון של פרט החייב בדיווח"

(2) המוסר מידע כוזב כאמור בפסקה (1), לגבי רכוש אסור, דינו - העונש הקבוע בסעיף קטן (א).. לעומת זאת, סעיף 3 (א), אחיו הבכור, הידוע יותר לשמצה, של סעיף 3 (ב) (1) הנ"ל, קובע מאסר של עשר שנים (לעומת חמש), ביחס למי שעושה פעולה ברכוש שמקורו בעבירה, או ששימש לביצועה, או שאיפשר אותה או שנעברה בו עבירה.

16. פשיטא, איפוא, כי על פי הדין והשכל הישר, אין הרי חומרת ביצוע עבירות לפי סעיף 3 (א) לחוק איסור הלבנת הון (או עבירה לפי סעיף 3(ב)(2)) כהרי חומרתה הפחותה של עבירה המבוצעת בניגוד לסעיף 3 (ב) (1) לאותו החוק; אמנם, על פי פסיקת בית המשפט העליון קיימת בהחלט הסמכות להורות על תפיסת רכוש המועמד לחילוט עתידי, גם במקרה ה"קל" (גם ברכוש שאינו "אסור"), ואפילו ניתן לתפוס ולחלט רכוש כאמור במלוא שווי הרכוש מושא העבירה, ולענין זה עיוור החוק, החוק היבש.

17. כך קבע בית המשפט המחוזי בתל אביב, במסגרת צ"א (ת"א) 29628-07-17 **מדינת ישראל נ' מור ואח'** (12.9.2018) (להלן: **מור**) להוראת סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון בהקשר של סעד תפיסה זמני:

"מדובר בעבירה עצמאית, שיסודותיה הם עשיית פעולה ברכוש, או מסירת מידע כוזב, כדי להימנע מחובות דיווח כמפורט בחוק (גרוסמן בלקין וליכט, בעמ' 48). **כאן אין הכרח שהרכוש, שהנאשמים מבצעים לגביו פעולות, יהיה אסור דווקא, והוא יכול להיות גם רכוש שאינו תוצר של עבירה** (ע"א 9796/03 שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5) 397, 419 (2005)(להלן: עניין שם טוב))."

18. על הרציונל של חילוט רכוש שווה ערך לעבירה (וחילוט בכלל), עמד בית המשפט העליון, במסגרת ע"א 6212/14 **מדינת ישראל נ' ג'סארי** (8.1.2016), כך נקבע שם:

"לחילוט נודעת חשיבות רבה מן ההיבט הנורמטיבי. החילוט מעביר מסר לעברין ולחברה בכללותה, לפיו העבירות שביצע העברין הן חמורות, וכי המדינה איננה סובלנית כלפי התנהגויות שכאלה. המסר ההרתעתי מועבר, בין היתר, לסביבתו של העברין, הנוכחת לראות ולהבין כי מהעברין נשלל הרווח שהפיק מפעילותו העבריינית. **הרווח שנשלל איננו רק הרכוש 'המוכתם' בעבירה, אלא גם כל רכוש אחר של העברין עד לשווי הרכוש ש'הוכתם' ואף, במצבים מסויימים, רכוש שהעביר העברין לצד שלישי. אמירה נורמטיבית זו חשובה כשלעצמה, ומהווה**

אמצעי רב עוצמה במסגרת המלחמה בפשיעה. לעיתים, המסר הנורמטיבי שמועבר באמצעות הליך החילוט חזק עוד יותר מן המסר המועבר באמצעות ההליך הפלילי לעצמו".

19. ואולם, כפי שכבר נרמז לעיל, בייחוד ביחס לחילוט או תפיסה לפי הוראת סעיף 3 (ב) לחוק איסור הלבנת הון, הרי שסמכות לחילוט גורף - לחוד, וחילוט גורף - לחוד. בע"פ 6532/17 **מדינת ישראל נ' חסדי דוד לעדת הבוכרים** (8.4.2018) (להלן: **חסדי דוד**), עמד בית המשפט העליון על הקושי בחילוטם של כספים כשרים. "...עיון בפסיקה רלוונטית שעניינה בענישה בגין עבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, מלמדת כי בצד הרטוריקה הקוראת להחמרת הענישה (ובכלל זה גם בהיקף חילוט כספים ששימשו לביצוע העבירות), **ככלל בתי המשפט אינם נוהגים להורות על חילוט כספים כשרים ששימשו לביצוע עבירות של הלבנת הון - וזאת להבדיל מכספי עבירות המקור, או רווחים שצמחו כתוצאה מביצוע העבירה.** לא בכדי, כנראה, לא עלה בידי המדינה להציג פסיקה ממין זה בתמיכה לטענתה שלפיה יש לחלט במקרה דנן את כספי עבירת המקור הן את הכספים הכשרים שעיימם עורבבו...". כספים כשרים הם גם כספים שנודף מהם, לכאורה, ניחוח "מוזר", או fishy, בלעז, ודומני כי המשפט הפלילי מחייב מידה של תתרנות מצד בית המשפט בכגון דא. רוצה לומר: אם יש למדינה ראיות של ממש ביחס לאי-כשרותם של כספים - תופענה מיד, ולו במעמד צד אחד; ואם לאו - לא מתפקידו של בית המשפט לעקם אפוא, או לתהות, בינו לבין עצמו, מנין לפלוני עשרות מליוני שקלים או למעלה מכך.

20. אז איך וכמה ראוי לתפוס, או - לעניינו - להמשיך ולתפוס? יפים לעניינו קביעותיו של כבוד השופט גונטובניק בפרשת **מור**, שם דחה על הסף טענת הגנה "כללית", או סטטיסטית, מפני תפיסת רכוש המיועד לחילוט לאחר הרשעה אפשרית בביצוע עבירות של הלבנת הון, כהאי ליסנא: "את הדיון אפתח דווקא בטענה האחרונה של ב"כ המשיבים, שהצביע על הנתונים הרשמיים שפורסמו לאחרונה מטעם פרקליטות המדינה, מהם עולה כי קיים פער ניכר בין הנכסים הנתפסים אגב ניהול ההליכים הפליליים לבין הנכסים שמחולטים בסופו של יום. פער זה הוא מכריע ממש ויכול להגיע לתשעים אחוזים.

מהי משמעות נתון זה? את טיעונם של המשיבים ניתן לתרגם לשתי טענות נורמטיביות:

(א) על פי הטענה הראשונה, יש לעמוד על אחוז הפער הממוצע בין הנכסים הנתפסים למחולטים ולהחילו בנסיבות העניין. כך, למשל, אם הפער עומד על 80% יש להורות על שחרור 80% מהנכסים התפוסים. שהרי מדוע יש לפגוע בנאשמים ולהמיט עליהם אף אסון כלכלי לעיתים, שעה שממילא בסופו של יום רק מיעוט מהנכסים התפוסים יחולטו?

טיעון זה דינו להידחות מכל וכל.

ודאי שלא ניתן להחיל באופן מכאני את ממוצע החילוטם על בקשות פרטניות. הכול הרי תלוי בטיב החשדות העומדים על הפרק, ובתשתית הראייתית התומכת בהם, ואלה משתנים ממקרה למקרה. כל מקרה ואתגריו, כל מקרה ונסיבותיו. טלו מצב דברים בו הוגש כתב אישום נגד ארגון פשיעה, שהלבין הון באופן מאסיבי, והראיות לכאורה בעניין זה הן מוצקות ביותר. האם יהיה מקום להורות על שחרור מרבית התפוסים? ודאי שלא. וטלו מקרה שבו הראיות לכאורה אינן מוצקות דיין כדי להצדיק תפיסת נכסים. האם יהיה מקום לתפוס בכל זאת עשרים אחוז

מהם? גם כאן התשובה השלילית מתבקשת. קבלת גישה זו תפגע במימוש הראוי של דיני התפיסה והחילוט".

21. אני מצטרף, בענווה, לגישת כבוד השופט גונטובניק, לעיל, במענה לטענות דומות שעלו כאן, ואשר חגו מעל ראשי כל הטוענים המלומדים, עורכי דין וסטטיסטיקאים חובבי-ממוצעים לעת מצוא, עת טענו בלהט נגד בקשתה של המדינה.

ועם זאת, מיד לאחר דחיית טענת הממוצע הנבואית דלעיל, הטעים והדגיש בית המשפט המחוזי, באותה הפרשה בענין **מור**, כי גם אם הנתונים שהמציאה הפרקליטות ביחס לפער העצום שבין הנכסים שנתפסים לבין אלה המחולטים בסופו של יום והרשעה - בוודאי שאינם מכתבים פתרון מתמטי אותו יש להחיל על כל מקרה ומקרה, הרי שיש להם משמעות ומשקל של ממש בעת בחינת בקשות כגון דא. ובמילותיו של בית המשפט המחוזי:

"על פי הטענה השנייה הנתונים המפורסמים, על אודות הפער בין הנכסים התפוסים לבין הנכסים המחולטים בסופו של יום, מלמדים על הצורך לנקוט משנה זהירות בטרם תפיסת נכסים.

טענה זו היא כבדת משקל. היא צריכה לגרום לכל העוסקים במלאכה לשקול היטב את הפגיעה הנגרמת בזכות הקניין של הנאשמים, שנכסיהם נתפסים. הפגיעה בזכות הקניין היא ודאית. היא מהלכת כאן וכעת. והנה, במקרים רבים מאוד, בסופו של יום, מתברר שאין לה כל הצדקה. הנאשם נגרר לפגיעה כלכלית קשה, שעה שבסופו של יום חלק משמעותי מרכושו הנתפס אינו מחולט. על רקע זה מתחדדת החובה לבחון היטב אם אכן יש מקום לתפוס את הרכוש המבוקש, ולנקוט משנה זהירות בענין זה".

22. החובה "לבחון היטב אם אכן יש מקום לתפוס את הרכוש המבוקש" - אינה פשוטה כלל ועיקר. לא פעם מוצא עצמו בית המשפט, בבקשות הקשורות בפרשיות סבוכות כגון זו - כסומא בארובה, ארובה שלבניה סותתו והונחו על ידי המדינה, אם בטיעוניה ובעיקר במידע שהיא מניחה לפני בית המשפט, במעמד צד אחד. למשיבים, בעלי הנכסים התפוסים, אין כמעט דרך להתמודד מול אלה, שכן לעומת בית המשפט - לסנגוריהם המלומדים אפילו לאותה ארובה אפלה - אין כניסה, מחמת השלב בו נמצאת החקירה.

23. יצאתי, איפוא, לבחון היטב אם אכן יש מקום לתפוס את הרכוש המבוקש, או למצער - את חלקו; עיינתי בשני הקלאסרים שהונחו לפתחי, קיימתי דיונים, שמעתי את הצדדים, ואת המדינה גם במעמד צד אחד. אף ראיתי לנגד עיני את אזהרת בית המשפט המחוזי, בענין **מור**, לאורה של ההלכה הפסוקה, כך:

"... תפיסה נכבדה של רכוש לקראת חילוט, כשאין מדובר בתוצר של עבירה, מהווה התרחקות ניכרת מהמטרות שהחוק עצמו יצא לקדם. זו הסיבה שבגינה, כפי שציינה כב' השופטת ברון (בפרשת חסדי דוד, ש.ב), לא נוהגים בתי המשפט להורות בסופה של דרך על חילוט כספים כשרים".

אף זכרתי כי הבחינה אשר להמשך התפיסה ותנאיה נקבעה בפסיקת בית המשפט העליון במסגרת בש"פ 342/06 **חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל** (12.3.2006) (להלן: **לרגו**) באלה המילים:

"נדרשת, איפוא, בחינה שלה שתי פנים: האם המשך החזקת התפוס בידי המשטרה משרת תכלית המשתלבת עם

מקור סמכות לתפיסה; אם שאלה זו תיענה בחיוב, האם ניתן לשחרר את החפץ באופן ובתנאים ששיגו במשולב ובאורח מידתי ומאוזן את תכלית התפיסה, מחד, ואת מימוש זכות הקנין של הפרט מנגד".

24. לאחר הדברים האלה, ולאורם, להלן החלטתי.

25. הן בית המשפט השלום והן בית המשפט המחוזי, בדחותם את בקשת המשיבים כאן להחזיר לידיהם את התפוסים מושא בקשה זו - עשו כן כאשר הניחו, כהנחת יסוד, כי למשיבים יוחסו ביצוע עבירות הן לפי סעיף 3 (א) לחוק איסור הלבנת הון, והן לפי סעיף 3 (ב) לחוק, וכי קיימות ראיות טובות ביחס לאלה וגם אלה. על רקע זה יש להבין את ההחלטות ה"הסטוריות" של בית המשפט לאשר תפיסה בסך של למעלה מ - 70,000,000 ₪ (במילים: שבעים מיליון ₪!) אצל המשיב 1, ותפיסות רכוש נכבדות גם אצל המשיב 3. והנה, עתה מתברר, כי - א. חשדות בגדרי סעיף 3 (א) לחוק איסור הלבנת הון - ירדו (כמעט) מעל הפרק. המדינה עצמה מודה כן, ולעיל כתבתי "כמעט", שכן המדינה מייחסת קבלת דבר במרמה למשיב 1, ועוד בנסיבות מחמירות, בכך שהתאפשר לו לפתוח חשבון בנק, על ידי המשיב 3, כי לא גולה לבנק כי הראשון הוא הנהנה האמיתי (או גם כן) בחשבון (וכן, כאמור, עבירות מיסים). לטעמי, עובדות שעניינן ביצוע אפשרי של עבירה לפי סעיף 3 (ב) לחוק איסור הלבנת הון - לא יכולות להיות "משוכפלות", ובאופן מלאכותי כל כך, לכדי עבירה של קבלת דבר במרמה, רק כדי להוליד, כמעט יש מאין, עבירת מקור. עם כל הכבוד, דומני כי אף המדינה טענה לענין עבירה זו בלשון רפה בלבד, ולא על עבירה זו - של קבלת דבר במרמה מעם הבנק - היא משליכה את יהבה, וטוב שכך. ב. כל עניני, חיבוי וחקיקרי גרמניה - ירדו מעל הפרק. הדוחות הסודיים, הבקשות, וטיעוניה של המדינה אפפו מסתורין בין-לאומי, אירופאי, שהותירו רושם עז על הקורא, כך לפחות למקרא החלטת בית משפט השלום בפרשה זו - אשר סמך ידו על תפיסה שאושרה על ידי בית המשפט המחוזי - גם לנוכח "החלק הגרמני" במסע המרמה והלבנת ההון של המשיבים[4]. נכון להיום, משאין מחלוקת כי העבירה המרכזית בגינה התבקש המשך החזקת התפוסים היא 3 (ב) (1) לחוק איסור הלבנת הון (שעניינה ברכוש שאינו אסור, ובכל הנוגע לכספי המשיבים שמקורם בגרמניה - לא נטען כי דבק בהם רבב; ואף לא נטען שכספים אחרים מגלמים רכוש אסור) - **התמונה משתנה**. פשיטא בעיני, כפי שנקבע על ידי בית המשפט העליון, כי קיים קושי של ממש לתפוס, קל וחומר לחלט, כספים שהם כשרים במהותם.

מעשיהם של המשיבים 1 ו-3 מגלמים לכאורה ביצוע עבירה, אבל לא בהכרח כזו שמחייבת את תפיסת הכספים שהופקדו בחשבון, במלואם, או את חילוטם (או חילוט הנכסים בשווי) באופן זה.

26. לא התעלמתי מטענת המדינה כי התפיסה בשווי של למעלה משבעים מיליון ₪ אינה קרובה בכלל למאתיים המיליונים מושא העבירה. ועדיין, ובכל זאת: אם העבירה מתמצה (מבלי להקל ראש) בביצוע עבירה לפי בסעיף 3 (ב) (1) לחוק איסור הלבנת הון, הרי שלאור הפסיקה ולנוכח נתוני המדינה עצמה, כפי שפורסמו - בשקיפות ראויה, יש לומר - יקשה לאמוד, גם התובע האופטימי ביותר, חילוט של עשרות רבות של מיליוני שקלים בתיק כגון דא[5].

27. המדינה הקשתה: הרי גם כאשר עסקין בעבירה לפי סעיף 3 (ב) לחוק איסור הלבנת הון, ניתן וראוי על חילוט

של רכוש בגובה **מלוא** העבירה.

במאמצה לשכנע כך, הצביעה המדינה על פסיקת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 1872/16 **דז'לדטי נ' מדינת ישראל** (18.5.2017) (להלן: **דז'לדטי**), שם דחה בית המשפט העליון ערעור נגד גזר דינו של בית המשפט המחוזי, לאחר הרשעה לפי סעיף 3 (ב) לחוק איסור הלבנת הון, בגדרו הורה על חילוט רכוש בגובה מלוא שווי העבירות.

ברם, אין הנדון דומה לראיה, ולטעמי אין להקיש מענין **דז'לדטי** למקרה כאן; אמנם, גם שם דובר בעבירות לפי סעיף 3 (ב) לחוק איסור הלבנת הון, אולם שם בוצעו העבירות בתחכום רב, לצורך ביצוע עבירה של קבלת דבר במרמה, והן מוקמו ברף הגבוה של אותו מתחם עבירות.

בית המשפט המחוזי (ת"פ (ת"א) 13742-04-11 **מדינת ישראל נ' דז'לדטי** (17.2.2016) קבע בגזר דינו כי "... ובמקרה דנן, אין מדובר רק במתן דיווח כוזב באשר לזהות בעלי הזכויות בכספים, אלא גם בשימוש בהם לצורך רכישת החברה".

בית המשפט העליון אימץ את קביעות בית המשפט המחוזי, בין היתר, כך:

"בית המשפט קבע בהקשר זה (טענת המערער שלפיה הדיווח לבנק היה "חצי נכון", ש.ב) כי 'טענת ב"כ הנאשם שובת לב, אך אינני תמימת דעים עמו', וזאת, כפי שקבע בית המשפט, מאחר ש'בענייננו, **תכלית העלמת הבעלות של הנאשם נועדה לאפשר שימוש במלוא הסכום לצורך קבלת דבר במרמה מחברת ב. גאון'** (פסקה 35 לגזר הדין; ההדגשה במקור). משכך קבע בית המשפט כי מלוא הסכום שנתפס (38.8 מיליון ₪) מהווה 'רכוש ששימש לביצוע העבירה' לפי סעיף 21(א)(1) לחוק איסור הלבנת הון, וקמה עילה עצמאית לחילוטו.

ואכן, אין לקבל את טענת המערער לפיה דיווחו לבנק כי זכרונקו הינו בעלי 100% ממניות זכרונקו השקעות לא היה שגוי לחלוטין כי אם 'חצי נכון'..."

בהמשך קבע בית המשפט העליון:

"אכן, מדובר בהרשעה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, ולא בהרשעה לפי סעיף 3(א) לחוק. **אולם העבירה שביצע המערער מצויה ברף העליון של עבירת הלבנת ההון לפי סעיף 3(ב), ובנסיבות מחמירות כאמור, של דיווח כוזב למטרת מרמה, ולא בענין טכני.** כן יש לזכור כי העונש לצידה של העבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק זהה לזה של עבירה לפי סעיף 3(א), וכי חילוט מלוא סכום העבירה הוא ברירת המחדל לפי סעיף 21(א) לחוק, וחריגה מכך מחייבת 'נימוקים מיוחדים שיפרט' בית המשפט".

28. מה לאותו דז'לדטי ולנו? מבלי להעליב איש, הרי שחומר הראיות בו עיינתי העלה כי במקרה דנא מדובר

בפעילות פלילית לכאורית בלתי מתוחכמת, בלשון המעטה, שלא לומר כמעט שלומיאלית, וברי שהיא איננה ברמת חומרה גבוהה, רחוקה מאוד ממעשיהם האסורים של המורשעים בעניין **דז'לדטי**. זאת ועוד, בעניין **דז'לדטי** תכלית ביצוע העבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון היה ביצוע עבירה אחרת, של קבלת דבר במרמה; במקרה דנא, אין כל טענה שמסירת המידע הכוזב, לכאורה, היתה מבוססת או כרוכה בעבירה פלילית אחרת או נוספת, בעל מסד עובדתי שונה.

מטבע הדברים, ונוכח השלב הדיוני שבו נמצא עניינם של המשיבים, לא ניתן לפרט באופן מדויק מה העובדות והראיות שנצבו בבסיס השקפתי זו (הגם שהתרשמתי כי המשיב 1 מודע היטב למידע שבבסיס החשד נגדו בראי סעיף 3(ב) (1) לחוק, ובכפוף לאמור בסעיף 25 לעיל), אך אציין שהיא נשענת על עדויות ומסמכים שצורפו לחומר החקירה, אשר הועבר לעיוני, כאמור לעיל.

29. סוף דבר, שוכנעתי כי קיימות ראיות בעוצמה המצדיקה המשך התפיסה, אולם **אך ורק** ביחס לעבירה לפי סעיף 3(ב) (1) לחוק איסור הלבנת הון. חשד לעבירות נוספות, וממילא עבירות "מקור" אשר בוצעו בישראל, שאינן עבירה לפי סעיף 3(ב) (1) לחוק איסור הלבנת הון, גם אם יתגבש לכדי אישום בסופו של דבר, אינו מצדיק המשך תפיסת התפוסים, עקב העדר מסד ראייתי ומשפטי מספק, בוודאי שביחס לשלב מתקדם זה.

30. בנוסף, נתתי בהחלטתי זו משקל לכך שחלפה כמעט שנה מאז תפיסת התפוסים, ולשלב המתקדם של החקירה, ולפגיעה בזכויותיהם של המשיבים נוכח חלוף הזמן מחד גיסא, וצמצום ממשי של החשד הראשוני נגדם, מאידך גיסא (כמפורט לעיל).

31. לסיכום, אכן קיימת במקרה דנא עילה להמשך החזקת המבקשת **בחלק** מרכושם של המשיבים; הצדקה זו איננה תקפה ביחס לכל התפוסים מושא הבקשה. נוכח התמורה שחלה בחשדות נגד המשיבים - להבדיל מהחשד הראשוני, שכלל עבירות מרמה רבות, גם בחו"ל, התמצה החשד בשלב זה בעבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון - יש להורות על המשך תפיסה, אך באופן מידתי, המתאים לטיב החשד, היקפו וזכותם הקניינית של המשיבים.

32. לאור כל האמור לעיל, אני מורה כדלקמן :

א. ביחס למשיב 1 (ולמעשה החלטה זו יפה גם לאשת חיקו, המשיבה 2) - ניתן בהחלט להסתפק בהמשך תפיסת נכס הנדל"ן - בית מגורים בהרצליה הידוע כגוש 6669 חלקה 723 בבעלות רועי ולי חיון, ששווי עומד על סך של 55 מיליון שקלים (!), ועל תפיסת רכבי המשיבים 1 ו-2, אולם בנסיבות העניין ולנוכח תפיסת הנדל"ן - התפיסה בכלי הרכב תהא ברישום בלבד, ולאחר שירשם איסור על כל דיספוזיציה בהם ויירכש ביטוח מקיף לטובת המדינה - יוחזרו הללו לשימוש המשיבים 1 ו-2. למותר לציין כי מדובר ברכבים המוערכים בשווי של כשנ מיליון שקלים, לפחות.

יתר הרכוש יוחזר למשיבים 1 ו-2 לאלתר, לרבות היתרה שהיתה בחשבונה של לי חיון (חשבון בבנק דיסקונט בהרצליה פיתוח), בסך 100,000 ₪, והועברה לקופת החילוט. **לא יוחזרו למשיבים: מחשבים, טלפונים ניידים (כולל מכשיר ניווט) וניירת, אשר ביחס אליהם תודיע המדינה תוך 14 ימים מה מבין אלה נדרשים להמשך החזקה מבחינה ראייתית גרידא.** רוצה לומר, שהמדינה תבדוק בגדר כך, אילו מן התפוסים הללו ניתן להשיב למשיבים 1 ו-2 כנגד הצהרה מטעמם לפיה מוותרים הם על כלל הראייה הטובה ביותר. למען הסר ספק - מי מאלה שאין לא ערך ראייתי - יושב לאלתר למשיבים 1 ו-2.

ב. אשר למשיב 3, בהתאמה, ניתן להסתפק בהמשך החזקת זכויות בביתו בנווה צדק המצוי בגוש 6929, חלקה 27, אלרואי 31 נווה צדק בתל אביב, כאשר יתר התפוסים יוחזרו לידי לאלתר, והנחייתי ביחס לתפוסים המהווים ראייה לכאורה "ראייתיים" ביחס למשיבים 1 ו-2 תחול גם כאן, בשינויים המחויבים. האופנוע של המשיב 3 - ימשיך להיתפס ברישום בלבד, בתנאים דומים לאלה שקבעתי ביחס למשיבים 1 ו-2.

ג. המשיב 4 - הלה לא הגיב לבקשת המדינה, לא התייצב לדיונים, ועל כן בנסיבות העניין, אני מקבל את בקשת המדינה ביחס אליו.

על מנת לאפשר למדינה לשקול הגשת ערר אפקטיבי, אני מורה כי החלטתי תיכנס לתוקף ביום 3.8.2022 בשעה 12:00.

מנין הימים של התקופה בבקשה זו מסתיימים ביום 6.8.2022; מוצע לצדדים להסכים כי החלטה זו תמשיך לעמוד בתוקף עד ליום 31.12.22, או כל מועד אחר לגביו יסכימו, לנוכח תחזית המדינה ביחס ללוח הזמנים בתיק זה, ובכלל. לא יסכימו הצדדים על המשך תוקפה של החלטה זו - הרי שלשכתוגש בקשה חדשה, יקבע דיון קצר, ורוחה של החלטה זו, ככל שתעמוד במבחן שאולי יזומן לה ובהיעדר שינוי נסיבות של ממש, תשרה מעל הדיון שייקבע, ודי לחכימא.

מזכירות - נא לוודא קבלת החלטה זו אצל הצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ג' אב תשפ"ב, 31 יולי 2022, בהעדר הצדדים.

[1] בעניינו של המשיב 5 הציגו הצדדים הסכמה שאושרה זה מכבר, ועל כן ההכרעה בעניינו התייתרה.

[2] יודגש, כי אין חולק כי המשיבה 2 איננה בגדר חשודה.

[3] בהחלטתי זו – כל הדגשה אינה מופיעה במקור, והיא שלי, אלא אם יאמר אחרת – ש.ב.

[4] למען הסר ספק: על פני הדברים נראה כי לרושם האמור היה בסיס בעת מתן ההחלטה, ופשיטא שאיני מתיימר לבקר את חברי, קל וחומר שלא באמצעות חוכמה שבדיעבד.

[5] בהקשר זה, נראה שלא לחינם סירבה המדינה, במסגרת מו"מ שניסיתי לקיים בין הצדדים, להסתפק בתפיסת בית המשיב 1, שאין מחלוקת שתג מחירו הוא 55,000,000 ₪ (!), אך הסכימה לתפוס כספים נזילים בשיעור פחות יותר; לפי המדינה, שנדמה כי נכוונה בכך בעבר, קיים חשש כי בית משפט רחום לב יתקשה לסלק מביתה משפחה, לצורך מימוש נכס. כמדומני, בכל הכבוד, שהמדינה מבלבלת בין מקרה של אם חד-הורית המאכלסת דירת "עמידר", לבין בני הזוג חיון, שמצבם שונה קמעה.